Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci, praznicul Buneivestiri

Bat, şi Mi se deschide, căci la ai Mei bat, la cei ce aud glasul Meu şi-Mi deschid ca să cinez cu ei, şi ei cu Mine, precum este scris de cei ce au urechi şi aud ceea ce Duhul grăieşte bisericii Mele, biserică de nou Ierusalim, cea care biruieşte şi stă în scaunul Meu, stă cu Mine, stă unde sunt Eu, precum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu în scaunul Lui, căci este scris că pe cel ce se biruieşte pe sine, pe cel ce biruieşte îl fac stâlp de sprijin în templul lui Dumnezeu, şi afară nu mai iese, nu mai cade, şi scriu pe el numele cetăţii lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeu, şi numele Meu cel nou, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Domnul Iisus Hristos, iar numele Meu cel nou este Cuvântul lui Dumnezeu, nume scris, pe care nimeni nu-l înţelege, fără numai Eu, precum este scris. Iată, stau la uşă şi bat. Cine aude glasul Meu şi-Mi deschide Eu intru la el şi cinez cu el şi îl ajut să biruiască lumea şi să şadă cu Mine în scaunul Meu, în cetatea Mea de scaun, a Noului Ierusalim, a bisericii Mele de acum de la sfârşit, căci altfel de biserică Eu nu mai am acum, nu mai am altă turmă, că nimeni nu se poate lepăda de sine pentru Mine, nimeni nu-şi lasă grijile vieţii lui pentru grijile vieţii Mele şi ale turmei Mele, turmă care merge cu Mine pe cale aşa cum merg Eu cu ea şi nu altfel de mers.

Iată, stau la uşă şi bat. Bat cu toiagul, bat cu crucea ca să i-o dau de toiag celui ce-Mi deschide ca să intru şi să cinez cu el şi ca să-l învăţ apoi mereu să-şi poarte mereu crucea cu lepădare de sine, că amândouă odată nu se pot purta, căci se resping una pe alta, se războiesc în om, şi puţini sunt cei ce biruiesc pentru cruce, pentru purtarea crucii prin lepădare de sine, o, şi puţini, puţini sunt cei ce pot să Mă urmeze pe Mine, că fără cruce nu seamănă cu Mine omul şi nu poate să meargă pe calea Mea, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este El».*

O, pace ţie, măi poporul Meu, popor al cuvântului Meu! Cu dor de tată şi cu mângâiere te prind în braţe şi-ţi mângâi suspinul. O, eşti însuspinat. Cel ce aruncă de la el crucea după ce dă s-o poarte şi el o vreme, acela îţi face suspin şi ţie şi Mie şi-ţi face lacrimi şi-ţi face încordare şi apăsare pe sufleţel. Tatăl este în Mine când îţi grăiesc, şi de aceea îţi grăiesc ca un Tată. O, pace ţie, poporul Meu însuspinat, pace ţie, tată! Dinăuntru dureri, din afară dureri, dar cel îndurerat este cel slăvit, tu ştii aceasta. Sărbătorim în duminica aceasta, a treia a postului cel pentru întâmpinarea praznicului Învierii Mele, sărbătorim calea crucii, calea cea de jumătate de cale a postului, când purtătorii crucii se aşează pentru un pic de odihnă. Tu însă nu poţi să te aşezi, căci mersul Meu este şi al tău şi trudim pe cale, că suntem puţinei, puţinei sub crucea pe care trebuie s-o purtăm, dar adăugăm oştirile cereşti pentru purtarea crucii de acum. Eu stau la uşă şi bat şi mulţi din cei ce n-au mai stat sub cruce cu Mine şi cu tine nu-Mi mai deschid, şi dau să Mă îmbrâncească, dau să Mă ameninţe şi să apese pe crucea purtată. O, să tac, oare? Să nu rostesc cuvântul Meu lor?

O, am un fiu care a fugit de sub cruce şi M-a părăsit şi el şi Mi-a întors spatele şi aruncă înapoi cu nemulţumire pentru nemulţumirile lui. O, ce să-i dau? El Îmi cere zălog ca să nu mai arunce în Mine, ca să nu mai dea în puterea celor de sub cruce şi să Mi-o împuţineze. O, dacă aş fi bogat pe pământ i-aş da înapoi pentru cele cu care M-am sprijinit pe el o vreme până când am putut să-Mi pun numele Meu cel mare pe cetatea Mea de nou Ierusalim, numele Meu, pe care să-l poarte poporul Meu cel hrănit cu cuvântul Meu. Ochiul Meu este ager şi vede înapoi şi vede înainte şi se sprijineşte pe pământ cu cei credincioşi cuvântului Meu şi mai ales pe cei plini de credincioşie, dar dacă Eu văd că ei Mă vor părăsi şi că Mă părăsesc şi fug de sub cruce, Eu ce să fac? Să nu Mă pun la adăpost cu cele ale planului Meu din greu purtat şi înfăptuit pic cu pic? Să

le plătesc vremea cât au stat cu Mine? O, Eu M-am sprijinit cu mersul Meu de azi pe toţi cei care s-au aplecat să-Mi fie popor Mie şi numai Mie, aşa cum şi acum două mii de ani a fost pentru mersul Meu pe pământ. N-am mers altfel nici atunci. Tot ca azi a fost mersul bisericii Mele de atunci. Mă sprijineam cu cei credincioşi, se sprijineau unii pe alţii creştinii şi mulţi părăseau calea, ca şi azi, şi unii din ei se căiau pentru neputinţa lor, iar alţii aruncau înapoi cu hule şi cu dispreţ pentru nemulţumirea lor, pentru timpul lor cu Mine. O, iată şi azi dureri şi suspin. Se luptă omul cu Mine. Toţi cei ce se luptă împotriva mersului poporului Meu şi a trudei Mele de azi se luptă cu Mine, nu cu cei rămaşi lângă Mine. Cu Mine au ce au cei ce dau să arunce înapoi cu învinuiri, cu dispreţ, cu defăimări fel de fel şi cu ameninţări la fel, şi vor vedea aceştia cu cine se luptă dacă vor tot lovi, dacă vor tot apăsa. O, în loc să lase ei fruntea în jos pentru nedragostea lor, pentru necredinţa lor, pentru dorul lor de libertate fără ocrotirea Mea peste ei, căci au ieşit din staulul Meu, o, iată, ei fac suspin, fac apăsări, fac dispreţ şi cuvinte de dispreţ, şi mult fac ei aceasta.

O, tu, cel ce apeşi demult, demult de la mijloc, şi apoi din lături acum, îţi spun Eu, Domnul, că împotriva Mea te lupţi, cu Mine te lupţi, nu cu cei ce-Mi poartă din greu grija de lucrarea Mea, de poporul Meu. O, nu cu ei ai tu de vorbit, ci cu Mine, căci ei nu pot de la ei să hotărască nimic, fiindcă e primejdie să zică omul în locul lui Dumnezeu, şi scrie în Scripturi această primejdie, care a fost peste cei ce au spus ei ceea ce nu trebuia să spună şi să facă de la mijloc, căci David a spus de la el, şi a pierit mulţime de popor din poporul lui dacă a făcut aceasta.

O, nu pot să împart truda Mea cea grea cu cei ce ies de la Mine, şi nici pe poporul Meu nu pot să-l împart cu ei, căci cei care au venit s-au dat Mie, iar cei ce ies după ce vin se rup de Mine şi-Mi fac suspin când ies şi-Mi rup când ies din trupul poporului Meu dacă ei au făcut parte din turma acestei lucrări de cuvânt, dar să aibă grijă măcar să nu-Mi mai facă mai mult rău, că e primejdios aceasta.

Iată, este batjocură multă peste lucrarea Mea cea de azi din pricina celor ce s-au tras în lături ca să nu mai fie ai Mei. Eu însă merg mai departe şi merg, că aşa este scris. Le grăiesc părinteşte şi celor ce M-au părăsit sub cruce, celor plini de nemulţumiri şi de învinuiri asupra celor rămaşi. Îi rog să fie cuminţi şi să se roage lui Dumnezeu pentru mersul Meu cel greu cu poporul cel de azi al cuvântului Meu, cu cei neputincioşi, dar credincioşi, căci credinţa lor este cea care Mă ajută să vin şi să fiu pe pământ cu oamenii şi să grăiesc lor cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul mântuirii.

Eu, Domnul, Mă scol să potolesc toată bătaia furtunii şi să-i liniştesc părinteşte pe cei ce suflă durere peste poporul rămas sub cruce, sub sarcina venirii Mele. O, dar dacă voi, cei ce M-aţi părăsit, nu-Mi mai deschideţi când bat, vă rog pe voi, fiţi înţelepţi după cum Eu vă ştiu, şi nu-Mi cereţi nici zălog, nici bani, căci Eu merg din greu cu mersul Meu şi sunt purtat din greu de cei ce-Mi poartă greul şi pe poporul care M-a ales. Vă voi da în împărăţia Tatălui Meu plata care se cuvine vouă, dar aveţi grijă, fiilor, de ea, o, aveţi grijă, dacă nu puteţi să le daţi voi din truda voastră la cei rămaşi cu Mine, la creştini, o, măcar să nu le cereţi, căci ei au părăsit totul pentru Mine şi n-au decât pe Dumnezeu, iar grijile lor pentru mersul Meu sunt multe şi grele şi îi apasă mereu şi merg sub ele înlăcrimaţi pe calea Mea cea grea, şi merg şi nu Mă părăsesc sub greu. O, se cade să-i iubim, să-i sprijinim, să nu le cerem nimic, sau măcar să nu le căutăm răul şi să nu-i îngreuiem mai mult, căci misiunea lor este grea. Aceasta vă rog Eu pe voi, cei ce v-aţi ales altă viaţă decât cea pe care aţi dat-o Mie mulţi, mulţi ani, până ce altfel aţi hotărât pentru voi. Eu, Domnul, vă rog, ascultaţi-Mi povaţa. Amin.

Şi acum spun cu jale: nu-i trebuie mai mult păcat celui ce pleacă de sub ocrotirea Mea şi aruncă apoi vina asupra celor rămaşi pentru nestatornicia lui, pentru aruncarea crucii. De aceea e bine să nu învinuiască unul ca acesta pe nimeni pentru paşii lui, căci niciodată omul nu poate să aibă vina cea pentru el în altă parte sau în alţii, nu, decât în el. Vina este în om, nu în afara lui atunci când cade din Dumnezeu, iar cine nu vrea să cadă, nu cade, nu cade, oricâte ispite l-ar

încerca. Cine-l scoate pe om de la Dumnezeu? Vă spun Eu. Păcatul, şi apoi păcatul neumilinţei şi apoi păcatul trufiei, cu care aruncă înapoi vina pentru el, ca şi Adam, care M-a învinuit când i-am arătat că nu şi-a păstrat ascultarea de Mine. Păcatul este duşmanul omului, nu un alt om este vinovat când omul Îl pierde pe Dumnezeu, iar cel ce tot aruncă pe alţii vina pentru vina lui, acela a pierdut toată umilinţa, toată grija cea pentru pocăinţă şi pentru sufletul lui, dar Eu, Domnul, le doresc la toţi aceştia înţelepciunea cea de sus, ca să le fie milă de ei, şi apoi să le fie milă şi de mersul Meu cel greu şi să nu-Mi apese ei pe calea Mea cea grea de azi.

Te povăţuiesc şi pe tine, poporul Meu cel rămas cu Mine sub greul crucii Mele. Ai grijă, fiule, crucea trebuie purtată, nu aruncată, căci iată, cine aruncă crucea aruncă apoi în Mine şi în tine, fiindcă cel nestatornic pierde frica de Dumnezeu şi pierde apoi grija de suflet şi-şi caută bucurii şi stare pentru el, iar pe Mine Mă lasă îndurerat.

O, ai grijă, poporul Meu, ai grijă să nu fii copil mocoşit, căci mocoşeala Îmi întârzie mersul şi slava lui. O, să nu fii mocoşit, fiule, iar când cei veghetori din partea Mea pentru tine şi pentru Mine îţi mai spun mocoşit, tu să crezi, să crezi că nu de la ei grăiesc, ci grăiesc aşa cum aud de la Mine, iar tu să Mă primeşti ca un fiu cu inimă caldă şi plină de credinţă şi de aşteptare de povaţă şi de veghe peste tine şi să te bucuri că Eu îţi dăruiesc îndemn şi veghe pentru lucrul Meu cu tine, că frumos va fi timpul când ne vom bucura de truda aceasta grea, şi mereu este frumos timpul Meu cu tine când el foloseşte mult mersului Meu cel de azi pentru mântuirea neamului omenesc.

Voiesc să slujească îngerii şi puterile cereşti cu tine la tot lucrul cel greu al pregătirii slavei Mele, că Eu stau cu tine, poporul Meu, înaintea celor ce vin la izvor de câte ori vin ei după Mine, după dragostea Mea, iar tu să fii dragostea Mea pentru ei, mereu dragostea Mea, măi poporul Meu, căci Îmi eşti fiu şi Mă sprijin cu tine ca tatăl pe copii.

E zi de pomenire şi de sărbătoare a crucii şi de mângâiere pentru cei ce merg cu Mine pe cale grea. Vă mângâi pe voi cu cuvântul Meu şi vă îmbrac în puterile cereşti, fiilor, că multe sunt de lucrat, iar voi sunteţi puţinei şi mititei şi mocoşiţi uneori, căci sunteţi osteniţi, dar sunteţi cei care nu M-aţi părăsit sub greu. O, ascundeţi-vă capul şi urechile dinspre cei ce vă aduc dureri şi cuvinte de dispreţ şi de învinuire şi de nelinişte. O, lăsaţi-Mă pe Mine faţă în faţă cu ei şi staţi sub adăpost, că voi sunteţi mici şi nu aveţi putere multă în faţa ispitelor. Iată, nu M-am putut sprijini până la sfârşit cu toţi cei cu care M-am scris pe cale, dar nici nu le pot sta în faţă pentru nemulţumirile lor. O, nu le pot da zălog dintre cei ce M-au ales pe Mine venind în trupul acestui popor, că nu-Mi pot rupe singur fiii de la sân. Nu le pot da nici bani dacă ar fi să împărţim truda cea pentru mersul Meu, dar dacă ei apasă, trebuie să le spun că nu pe voi, ci pe Mine Mă apasă. Eu pot să fac să le dau să-şi facă ei ce vor şi-Mi zic că n-au cu ce, dar cu greu pot, cu mare greu, că mersul Meu e greu, dar ce le mai rămâne lor la Mine? O, dacă toţi Mi-ar cere înapoi pe cele cu care au sprijinit mersul Meu atâţi câţi sunt ei, ce-ar fi să fac Eu?

O, nu aşa se face cu faptele vieţii, o, nu aşa! E ruşinos aşa, iar omul nu ştie ce poate fi cu viaţa lui. E bine să aibă frică de Dumnezeu tot cel ce a ştiut cuvântul Meu cel de azi şi e bine să se umilească cu iubire înaintea Mea pentru neputinţa lui, căci Eu voi fi şi voi socoti după inima fiecăruia, că sunt Mântuitor, dar sunt şi Judecător pentru neiubire. Îi rog pe cei ce Mă apasă din părţi, îi rog să Mă ierte pentru neputinţa de a le sta în faţă pentru nemulţumirile lor, căci Eu sunt Dumnezeu şi sunt şi Făcătorul lor şi sunt datori şi ei Făcătorului lor, sunt datori lui Dumnezeu cu multe şi mereu cu multe, iar Eu îndur de la ei neiubire şi multă îndur.

O, poporul Meu, te mângâi în suspinul tău cel vechi şi cel proaspăt. Întăreşte-te întru Mine, întru Duhul Meu Cel mângâios, fiule, iar dacă tu ai păzit şi păzeşti cuvântul răbdării Mele, şi Eu te voi păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vină peste toată lumea ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ, precum este scris. O, iată ce mare plată, ce mare ocrotire vor avea cei ce păzesc cuvântul răbdării Mele, cuvântul care curge din gura Mea deasupra ta, măi poporul Meu!

Sunt oaspeţi veniţi la izvor, şi le dau lor îndemn pentru cruce, pentru purtarea crucii, pentru iubirea aceasta, căci crucea nepurtată nu aduce nici un folos sufletului. Omul trebuie pentru

Domnul, nu pentru el să poarte cruce, căci Eu am spus: *«Cel ce voieşte să vină după Mine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie».* Despre cel ce voieşte cu Mine am spus Eu aceasta, nu despre cel ce-şi poartă nevoile vieţii lui, ci numai despre cel ce poartă crucea pentru Mine, iar cine lasă crucea purtată pentru Mine şi ia altă cruce pentru el, o, acela n-are plată cu Mine, ci îşi ia de pe pământ toată plata şi nu mai are în cer, mai ales că el n-a ascultat de Cel ce i-a grăit lui din ceruri şi a plecat de lângă mersul Meu. O, Eu nu-l ţin pe om cu puterea Mea lângă Mine, ci numai dragostea lui poate face aceasta. Eu nu pot cu cel fără dragoste şi fără răbdarea ei, că Eu sunt Fiul Cel scump al Tatălui Meu şi al mamei Mele Fecioara, şi tot atât de scumpi sunt şi Ei şi e măreaţă Fiinţa Noastră şi e plină de umilinţă şi de blândeţe şi suntem în iubire mereu, iar dacă omul nu este tot aşa, nu se poate cu Dumnezeu cum este omul.

O, Tată scump Savaot, Tatăl Meu scump, e zi de praznic sfânt pentru mama Mea Fecioara şi pentru îngerul buneivestiri peste ea. E ziua când îngerul a vestit-o pe ea că Eu voi coborî în ea pe calea Duhului Sfânt şi Mă voi naşte Prunc ca omul şi voi creşte mare şi voi fi Mântuitor pentru omul cel pierdut din Noi, Tată.

O, mamă Fecioară, e zi de praznic sfânt pentru tine, mamă, scumpă mama Mea. Trebuie să-l mângâiem pe poporul Meu, că este însuspinat, mamă. Trebuie şi tu să grăieşti lui, mamă.

— Da, Fiule scump, mă voi aşeza la masă de cuvânt cu poporul Tău şi-i voi mângâia suspinul şi-i vom pregăti bucurie, aşa cum mi-a pregătit mie îngerul Gavriil în ziua aceasta acum două mii de ani. Vom umbla la rane şi le vom lega şi vom pune poveţe mari pe masă şi vom cuprinde în braţe pe poporul Tău, însuspinat acum şi apăsat de durere şi dinăuntru şi din afară, dar aşa este mersul cel cu crucea. O, de ce cădeai Tu cu crucea pe calea crucii? Tu duceai crucea cu puterea trupului Tău omenesc, nu cu puterea Ta cea dumnezeiască, Fiule scump. Cădeai sub greutatea crucii care Te purta spre dealul Golgotei ca să-Ţi aşezi apoi dragostea pe ea, dragostea Ta pentru omul care Te-a părăsit, Fiul meu scump, după cum Tu i-ai făcut trup şi ai pus în el viaţă. O, ce dulce Ţi-a fost iubirea pe tot drumul crucii Tale, dulce Fiul meu.

O, omule, o, omule neînţelept pentru cruce, în ziua aceasta de praznic mare pentru cruce şi pentru credinţă şi pentru mine cu Fiul meu Hristos, Cel născut din mine Om ca să fie Mântuitor omului cel zidit de mâna Lui, o, în ziua aceasta mare, îţi spun cuvânt mare ca să ştii. Nu Fiul meu Iisus Hristos a purtat crucea pe calea crucii, ci crucea L-a purtat pe El până sus, iar El a mers după ea, căzând sub ea mereu, că era grea, şi a dus-o cu puterea trupului ca să fie grea, ca să-l poarte ea pe El, dragostea să-L poarte, nu El să poarte. O, aşa şi tu, nu tu porţi crucea dacă vrei să ai cruce pe cale cu Fiul meu, ci crucea te poartă pe tine, iar când o arunci nu te mai poartă nimeni, nu mai mergi cu Domnul, ci mergi tu, mergi singur, mergi cu lumea, mergi pe unde merge lumea, iar sub picioarele tale este golul, nu este crucea cea pentru Fiul meu, nu este calea care te duce la Fiul meu.

O, voi, cei ce aruncaţi crucea şi apoi aruncaţi spre cei ce nu leapădă crucea, o, înţelepţiţi-vă, o, umiliţi-vă, treziţi în voi pe Domnul ca să poată El, că furtuna necredinţei vă dezrădăcinează din El. O, aplecaţi-vă spre pocăinţă, nu spre duh de judecată. Ce ştiţi voi despre cei ce-i loviţi? Aceasta este a Domnului. El ştie vina, El ştie pocăinţa fiecăruia, El ştie şi credinţa omului, El ştie, nu voi, căci a Lui este aceasta, iar cel ce judecă pe fratele său a şi fost judecat unul ca acela. O, umiliţi-vă, umiliţi-vă mult şi frumos şi cu folos! E Domnul, e Fiul meu în faţa poporului Său rămas cu El sub cruce, iar eu voi grăi în ziua aceasta poporului Fiului meu, Iisus Hristos. Amin.

— Ne întoarcem în carte, mamă, ca să punem înaintea poporului Meu şi pe faţa lui şi pe inimioara lui mângâiere pentru suspinul lui, mamă.

O, pace ţie, măi poporul Meu! Îţi vom pune pe masă duhul mângâierii, că eşti însuspinat. Te vom mângâia, căci suntem cu Duhul Sfânt Mângâietorul în zi de praznic sfânt şi suntem cu tine pe cale.

Pace ţie, poporul Meu! Amin, amin, amin.

***

Ne întoarcem în carte. Trebuie să se aşeze în ea cuvântul cel întreg al acestei zile de coborâre de cuvânt. E multă învăţătură de mântuire a sufletului în ziua aceasta pe masa cea de dinaintea tronului ceresc şi a priveliştei din jurul lui. Iată de unde vine învăţătura cea pusă în mijlocul tău mereu, o, poporul Meu. Ne întoarcem în carte, fiule. Când aduc aproape cuvântul de pe masa pe care el se alcătuieşte şi stă, aduc şi tronul Meu aproape, aduc priveliştea cerească din jurul tronului, căci de acolo izvorăşte cuvântul, de acolo se naşte el şi curge pe masa cea de dinaintea tronului slavei Domnului şi se revarsă prin gura Mea pe masa ta apoi, măi poporul Meu.

O, câtă frumuseţe cerească este în nevăzutele lui Dumnezeu! Înaintea ei staţi voi atunci când cuvântul Meu se rosteşte între voi de gura purtătoare de Dumnezeu şi martori mii şi mii de mii sunt atunci dintre cei din cer, iar priveliştea aceasta ţine până ce se întocmeşte toată coborârea cuvântului Meu peste voi, începând cu vremea facerii lui.

Dar cum se face cuvântul? Cum se înfiinţează el în cer? Vă descopăr taine, fiilor. El se înfiinţează pe pământ odată cu faptele oamenilor, iar la tine, odată cu viaţa ta, poporul Meu, odată cu faptele ei, măi fiule, aşa cum am lucrat cuvânt şi acum două mii de ani faţă în faţă cu cei ce Mă priveau şi care judecau fiecare în felul lor şi care credeau sau nu credeau şi grăiau sau nu grăiau despre Mine şi despre cele ce sunt. Aşa cum am făcut cerul şi pământul şi le-am aşezat la locul lor pe fiecare şi toată facerea dintre ele apoi, tot aşa lucrez şi Eu cuvântul la locul lui de naştere şi Mă port cu tronul ceresc peste tot, iar din tron izvorăşte apoi cuvântul şi îl iau Eu în gură şi îl rostesc ca să fie el aşezat apoi în cartea sa de cei ce au urechi de auzit cu ele pe Dumnezeu-Cuvântul, Care-Şi întocmeşte cartea Sa de cuvânt pe pământ. Să ne aşezăm, dar, şi să rostim tot cuvântul învăţăturii de azi, Eu, Domnul, şi mama Mea Fecioara, căci scris este despre cei sfinţi că *«toţi trăiesc în El»*, în Mine, Domnul-Cuvântul, căci Eu sunt Dumnezeu-Cuvântul, iar numele celor ce dau fiinţă cuvântului Meu pe pământ, tot aşa trebuie să fie numiţi: Cuvântul lui Dumnezeu, căci cuvântul este al Meu, al lui Dumnezeu. Amin.

O, Tatăl Meu Savaot, Tată scump al Meu, binecuvintează pe Fiul Tău, Dumnezeu-Cuvântul, ca să ştie lumea că Tu M-ai trimis. Amin.

— O, întreit binecuvântat să fie cuvântul Meu şi al Tău întru unul, Fiule Emanuel, şi prin gura Ta să curgă el râu izvorât din tronul slavei, Fiule scump. Tu, şi mama scumpă a Ta grăiţi acum toate câte sunt ale acestei zile de grăit şi de aşezat în cartea învăţăturii, cartea cea mereu deschisă pe tronul slavei ca să se aşeze în ea cuvântul care se naşte, aşa cum Tu ai desluşit acum naşterea cuvântului şi felul cum se naşte el, obârşia lui, Fiule scump şi ascultător şi supus, şi cuvântul Tatălui Tău Dumnezeu. Amin.

— Slava Ta sunt Eu, Tată Savaot, iar Tu eşti toată slava Mea! Lucrăm ca în cer, lucrăm înaintea tronului slavei, iar slava lui este Dumnezeu şi cu ea coboară Domnul când Îşi lasă pe pământ cuvântul.

Iar tu, mamă Fecioară, de-a dreapta tronului slavei stai priveliştе cerească, mamă, şi eşti împărătească lângă tron, o, mama Mea. Hai, dar, să lăsăm izvorul de cuvânt să vină şi să se aşeze la locul lui, în cartea Mea cea de azi cu poporul cuvântului Meu, mamă. Amin.

— O, Fiule scump şi slăvit cu slava pe care o ai de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, iubirea este fără de trup ca şi îngerii, iar obârşia ei este de sus. Omul cel de jos însă n-a putut să înţeleagă ce este iubirea, dar ea a fost pătrunsă de înţeles de către sfinţi, iar sfinţii şi-au arătat liber pe cele dinăuntru ale lor şi şi-au pus rugăciunile lor pe hârtie, şi-au pus înaintea oamenilor petrecerea lor cu Tine, iubirea şi-au pus-o ca unii fără de trup ca şi iubirea lor, care venea de sus şi îi învăţa şi îi însoţea pe ei.

O, popor al Fiului meu, Dumnezeu-Cuvântul, rugăciunea trebuie să rodească. La cei sfinţi ea este chiar rodul lor, nu al rugăciunii lor. Aceasta au voit cei ce vă cârmuiesc pe voi în Domnul, aceasta au avut să vă spună ei într-o zi, nu demult, şi n-au mai spus apoi, dar este în cer

această zidire de cuvânt, lecţia aceasta necoborâtă încă la voi aşa cum ea s-a zidit în cer când a dat să coboare la voi cu grai. Au spus la masa cea de azi cu voi, v-au spus cei ce vă cârmuiesc în Domnul că poporul acestui cuvânt sfânt trebuie tot timpul să fie mărturisitor al celor dinăuntru ale omului, fiecare căutând să facă aceasta în chip curat. O, fiilor, sfinţii şi-au pus rugăciunea lor pe hârtie şi şi-au arătat-o, şi-au arătat mintea şi lucrarea ei, că aşa lucrează cel care are pe Domnul în mintea sa, Îl scoate la lumină ca să vadă cei din jur, să vadă oamenii cum este Stăpânul lui, să vadă cine-l face pe cel sfânt să grăiască, cine face în el, cine zideşte, cine lucrează în el. O, fiilor, sfinţii şi-au arătat şi şi-au mărturisit rugăciunea, nu înţelepciunea, nu ştiinţa lor, ci rugăciunea care ştie, căci în rugăciune îşi spuneau păcatele lor, iar acum creştinii citesc rugăciunile lor şi sunt mulţumiţi cu atât, cu cei ce au zidit aceste rugăciuni, cu cei care au simţit ceea ce au mărturisit. Sfinţii s-au judecat pe ei înşişi mereu, căci se simţeau păcătoşi, şi n-au mai fost judecaţi, ba au alungat mereu pe diavolul, care le auzea rugăciunea lor cea mărturisită şi lăsată la urmaşi apoi ca lucrare sfântă a minţii.

Iată, mintea care se îndeletniceşte cu rugăciunea cea mărturisitoare, ea nu mai are grijă să judece pe semeni, căci are lucrul cel pentru sine, pentru curăţirea sa. Când cineva între fraţii de aceeaşi treaptă judecă ale fraţilor măcar în gând, acela este judecător, nu rugător, şi cade apoi sub judecată prin faptele sale, căci mintea omului nu este deprinsă să stea cuminte, să nu se uite în lături şi să ia pe ale altora ca să le judece punând cap la cap toate şi socotind după ea toate. O astfel de minte este dumnezeu pentru om, iar omul nu poate scăpa de robia ei, că ea îi este stăpân. Nu mai încape Domnul cu smerenia Sa, cu cârmuirea Sa într-o aşa minte. O, aşa sunt oamenii de pe pământ, toţi una şi una. Toţi uită că Dumnezeu i-a pus omului în cap mintea pentru ca să stea Domnul în ea cu umilinţa cea dumnezeiască, dar omul stă el. O, nu aşa l-a făcut Dumnezeu pe om, iar dacă omul are minte şi loc pentru ea în trupul lui, să-L lase pe Domnul să Se folosească de ea, că Domnul nu-i face rău prin ea aşa cum singur îşi face omul, îşi face şi lui, Îi face şi Domnului, Celui ce l-a zidit pe om.

O, nu e rugăciunea, nu e Domnul în mintea omului nici măcar când citeşte el rugăciunea cea după sfinţi lăsată la creştini, căci şi după ce rosteşte rugăciuni din sfinţi tot ca el rămâne omul. Împăratul David, strămoşul meu, îşi mărturisea mereu păcatele înaintea Domnului şi Îl ruga pe Domnul să-Şi întoarcă faţa de la păcatele lui şi să şteargă toate fărădelegile lui, iar apoi Îl ruga să zidească în el inimă curată şi duh drept şi înnoitor întru cele dinăuntru ale lui, ca să nu-l lepede Domnul pe el de la faţa Sa şi să ia de la el Duhul Lui Cel Sfânt, ci să-i dea lui Domnul bucuria mântuirii şi întărirea duhului stăpânitor întru el, ca să-i înveţe şi pe alţii căile Domnului şi să se întoarcă la Domnul cei necredincioşi.

O, iată ce lecţie mare pregătită la tronul slavei a dat să coboare la voi, şi a coborât acum! O, fiilor, să aibă cu cine să grăiască cei ce vă grăiesc vouă pe cele de sus. Să nu tăceţi când ei vă grăiesc, ci să faceţi loc larg grăirilor duhovniceşti în biserică, măi fiilor hrăniţi din cer. O, iubiţi lacrima pocăinţei, lacrima iubirii, că iată, ochii care râd sunt ochi desfrânaţi. O, nu lăsaţi de peste voi aceste învăţături. Să grăiască ele mereu cu voi, nu numai azi, o, nu numai azi, căci omul din lume care citeşte cuvântul lui Dumnezeu, dat de către voi ca să fie cunoscut, i se pare omului îngâmfat că poate şi el să grăiască aşa ca Dumnezeu, i se pare că ştie şi el ca Dumnezeu. Numai că omul nu este Dumnezeu, ci este om şi atât, şi este păcătos omul şi poartă trup păcătos. Numai dacă ia de la Domnul, numai dacă-L lasă pe Domnul să grăiască peste el, numai atunci poate şi el să ştie ca Dumnezeu, iar altfel nu, căci iubirea aceasta este fără de trup, este fără de păcat, din Dumnezeu curat izvorâtă, nu din mintea omului slujitor păcatului poate ea să curgă curată.

O, aerisiţi-vă inimile, fiilor! Vă spun vouă aceasta ca să mă audă oamenii de pe pământ de peste tot. Precum omul îşi aeriseşte casa şi lucrurile toate cu aer curat, deschizând peste tot ca să vină aer şi să împrospăteze şi să împrăştie miasma din casa sa, o, tot aşa şi cu inimile trebuie

să faceţi, căci inima creştinului este casa lui Dumnezeu, iar în ea trebuie mirosuri scumpe şi păstrate scumpe şi trebuie aer proaspăt şi lumină multă şi curăţenie scumpă la vedere.

O, aerisiţi-vă inimile, fiilor, şi voi, oamenilor care purtaţi nume de creştin! O, nu căutaţi să vă judecaţi singuri faptele, ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu şi de semeni, mulţumirea sau nemulţumirea de voi sau de semeni! O, nu aşa! Vă trebuie stăpân, fiilor, vă trebuie mereu pentru aceasta ce trebuie să faceţi, căci strămoşul Adam dacă n-a ales să aibă stăpân peste el şi-a îngăduit să facă păcat, să se lase spre slăbiciuni şi să judece apoi pe Dumnezeu pentru păcatul săvârşit în vreme de neascultare de stăpân.

Iată, copiii vor să crească mari ca să scape de sub mâna şi veghea părinţilor şi să-şi poată îndeplini apoi dorinţele lor, gândurile lor, simţirile lor. O, nu aşa. O, nu aşa a fost copilul meu, Fiul meu Hristos, nu aşa a fost cu Dumnezeu, Care S-a făcut Fiul meu ca să aibă mamă pe pământ precum are El Tată în cer. O, ascultaţi de duhul învăţăturii care vine pe pământ. Păcatele se vindecă prin suferinţă, iar suferinţa apoi se vindecă prin iubire şi prin umilinţa iubirii. Iubirea este fără de trup, nu este ca suferinţa care doare în trup pe cel ce a păcătuit. Iubirea nu trebuie vindecată, ci trebuie tot mai mult zidită pe pământ şi în pământ, căci pământul este omul, dar prin iubire pământul acesta se face cer, în care Domnul Se poate odihni apoi, numai să vrea omul să aibă Stăpân peste el pe Domnul şi pe slujitorii Lui, a căror inimă este curată şi sfântă pentru cei călăuziţi de ei.

Aceasta am avut de aşezat peste poporul Fiului meu Iisus Hristos în ziua de bunăvestire peste mine a îngerului Gavriil, când el mi-a dat Stăpân mie pe Domnul, pe Cel purtat în pântecele meu, până ce El a ieşit înaintea lui Israel ca să-l înveţe pe el mântuirea omului.

O, slavă Ţie, Tată şi Fiule al Tatălui şi Duhule Sfânt Mângâietorule, Dumnezeule întreit, Dumnezeul meu! Am grăit poporului ales pentru grăirea Ta cu el, o, Doamne, şi am pus pe masa lui lecţia rugăciunii, lucrarea minţii, umilinţa ei, pentru ca să rodească omul rod pentru cer.

O, pace ţie, popor al lui Hristos! O, aeriseşte-ţi casa ta mereu pentru Stăpânul tău, pentru Cel plin de mireasmă de sus, pentru trupul Lui cel slăvit şi purtat de îngeri înaintea ta pentru grăirea lui, cu care El te slujeşte. Amin.

— O, câtă iubire, mamă! O, cât duh iubitor pentru cei ce trec din trup în duh în numele iubirii, căci iubirea este fără de trup, mamă, şi face din oameni slava sfinţeniei cea pentru Domnul pe pământ.

Să nu se descumpănească nici un păcătos. Iubirea este fără de trup. Să nădăjduiască toţi păcătoşii. Ceea ce nu pot ei din pricina osândirii lor sub păcat, poate iubirea, poate ea pentru ei, numai să poată ei să creadă în puterea ei, care vindecă omul de păcat. O, trebuie umilinţă mereu şi veghe mereu pentru umilinţă, căci numaidecât îşi pierde omul umilinţa, că ochiul lui umblă, şi umblă şi mintea lui apoi şi-şi pierde omul umilinţa, dar de fiecare dată să se arunce omul în albia iubirii şi să-şi aerisească inima şi fiinţa, căci diavolul nu poate mai mult în cel care-şi spală păcatele mereu, mereu, ieşind cu ele la lumină. Cârtiţa când este scoasă la lumină nu mai are mult şi piere apoi. Aşa şi păcatul cel ascuns în om, piere când este învederat, iar lucrarea sfinţilor aceasta a fost: grăirea lor cu Domnul Mântuitorul, ca să le fie lor milostiv pentru iertarea lor de sub păcat.

O, să nu vorbească singuri cei ce învaţă pe creştini aerisirea inimilor lor. Toate duhurile străine de Dumnezeu să iasă afară din inimi şi să se facă frumos şi curat pentru Domnul, aşa cum în casele voastre scuturaţi şi aerisiţi şi aşezaţi toate la loc cu socotinţă, aruncând pe cele ce încurcă şi înăbuşe, căci omul nu trebuie să aibă nimic, nimic, decât pe Dumnezeu.

O, pace ţie, măi poporul Meu! Fericit eşti tu, cel învăţat de Dumnezeu, dar tu să nu-ţi spui că poţi şi tu să ştii şi să grăieşti ca Domnul, ci umileşte-te, aşa cum sfinţii toţi s-au umilit şi M-au cerut loruşi, M-au cerut să-i fac cereşti şi să-i port în sânul Meu apoi, iar Eu aşa fac, şi toţi trăiesc în Mine, căci s-au smerit şi M-au iubit fără de trup şi au trecut mereu din trup în duh ca să se dea lui Dumnezeu. Amin.

Aşa şi atât a fost cuvântul zilei de azi a sărbătorii cea pentru mama Mea Fecioară, iar peste tot cuvântul, Eu, Domnul, pun acum pecetea Mea: Iisus Hristos. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2013